

(σελ.118)

[...] Εκείνο τον Φεβρουάριο που δε γύρισε στο σπίτι του άντρα της, χιόνισε πολύ, κι εκεί, στην οδό ντ' Αρζαντίν, είχαμε την εντύπωση ότι ήμασταν αποκλεισμένοι σ' ένα ξενοδοχείο ψηλά στο βουνό. Συνειδητοποιούσα πόσο δύσκολο ήταν να ζείς σε μια ουδέτερη ζώνη. Στ' αλήθεια χίλιες φορές καλύτερα να πλησιάζεις το κέντρο. Το πιο περίεργο σ' αυτή την οδό ντ' Αρζαντίν -αλλά είχα εντοπίσει και κάποιους άλλους δρόμους που της έμοιαζαν- είναι ότι δεν ταίριαζε στο Διαμέρισμα στο οποίο ανήκε. Δεν ταίριαζε καθόλου, ήταν αποκομμένη απ' όλα [...]

Θα πρέπει να ξαναβρώ τον κατάλογο των δρόμων που δεν είναι μόνο ουδέτερες ζώνες, αλλά μαύρες τρύπες στο Παρίσι. Ή μάλλον εκλάμψεις αυτής της σκοτεινής ύλης για την οποία μιλάει η αστρονομία' μιας ύλης που κάνει τα πάντα αόρατα και είναι απόρθητη ακόμα και από τις υπέρυθρες, τις υπεριώδεις και τις ακτίνες Χ. Ναι' με τον καιρό, κινδυνεύαμε να απορροφηθούμε από τη σκοτεινή ύλη [...]

